

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 1998-1999

15 januari 1999

VOORSTEL VAN RESOLUTIE

– van de heer Luk Van Nieuwenhuysen –

**betreffende de organisatie van economische zendingen onder leiding van
leden van het koninklijk huis**

VERSLAG

**namens de Commissie voor Buitenlandse en Europese Aangelegenheden
uitgebracht door de heer Karim Van Overmeire**

Samenstelling van de commissie :

Voorzitter : de heer Jef Sleeckx.

Vaste leden :

de heren Leo Cannaerts, Paul Deprez, Freddy Sarens,
Herman Suykerbuyk, Hugo Van Rompaey ;

de heren Karel De Gucht, Jacques Laverge, Stefaan
Platteau ;

de heren Fred Dielens, Patrick Hostekint, Jef Sleeckx ;

de heren Luk Van Nieuwenhuysen, Karim Van Overmeire ;

de heer Paul Van Grembergen ;

mevrouw Cecile Verwimp-Sillis.

Plaatsvervangers :

de heren Jan Béghin, Carl Decaluwé, Paul Dumez, Jef Van
Looy, Johan Weyts ;

de heren Jacques Devolder, Jaak Gabriels, Didier
Ramoudt ;

de heer Jacques Timmermans, mevrouw Gracienne Van
Nieuwenborgh, de heer Tuur Van Wallendael ;

de heren Christian Verougstraete, Emiel Verrijken ;

N. ;

de heer Johan Malcorps.

Zie :

1248 (1998-1999)

– Nr. 1 : Voorstel van resolutie

INHOUD

	Blz.
I. Toelichting door de indiener	4
II. Algemene bespreking	5
II.1 Afkeuring van de houding van het hof n.a.v. het 11 november-incident	5
II.2 Implicaties voor het bestaande samenwerkingsakkoord	5
II.3 Vraagtekens bij de reële kost en werklast verbonden aan prinselijke handelsmissies	5
II.4 Pragmatische benadering : voordelen verbonden aan prinselijke handelsmissies	5
II.5 Wenselijk geachte institutionele ommekeer	6
II.6 Stellingname van de minister-president	7
II.7 Voorstel tot omwerking van de resolutietekst	9
III. Stemming	9

DAMES EN HEREN,

In de Commissie voor Buitenlandse en Europese Aangelegenheden werd op datum van donderdag 7 januari 1999 het voorstel van resolutie van de heer Luk Van Nieuwenhuysen betreffende de organisatie van economische zendingen onder leiding van leden van het koninklijk huis besproken. Na een grondige discussie werd het voorstel verworpen.

I. TOELICHTING DOOR DE INDIENER

De heer Luk Van Nieuwenhuysen brengt in herinnering dat noch de Vlaamse minister-president, noch de voorzitter van het Vlaams Parlement uitgenodigd waren op de plechtigheden in Ieper naar aanleiding van tachtig jaar einde van de Eerste Wereldoorlog. Hoewel 11 november 1998 nu al enkele maanden achter ons ligt, blijkt uit de recente jaaroverzichten in kranten en op televisie, evenals uit de lezersrubrieken van de Vlaamse kranten, dat dit incident in Vlaanderen blijkbaar een gevoelige snaar geraakt heeft. Het is daarbij echter wel opvallend dat nogal eens wordt voorbijgegaan aan de essentie van de zaak. Dit alles had immers niets te maken met de persoon van de minister-president of met de persoon van de voorzitter van het Vlaams Parlement, maar had integendeel alles van doen met een doelbewust negeren door het hof van de regering en het parlement van het Vlaamse volk. Hetgeen op zijn beurt dan weer wijst op het in hofkringen heersende misprijzen ten aanzien van Vlaanderen.

Hoewel deze houding van het hof in wezen niet nieuw is, meent de heer Luk Van Nieuwenhuysen dat het nu toch de hoogste tijd wordt voor Vlaanderen om ermee op te houden dit soort van onbehouwenheden met de mantel der liefde te bedekken. Zijns inziens vormt het stopzetten van elke Vlaamse medewerking aan economische zendingen onder leiding van leden van het koninklijk huis een goede manier om het heersende Vlaamse ongenoegen tot uiting te brengen. Deze manier van handelen biedt het dubbele voordeel dat hierdoor enerzijds een symbolische daad kan worden gesteld, terwijl Vlaanderen er anderzijds ook praktisch voordeel bij heeft.

Het voorstel van resolutie voorziet dan ook dat er niet langer personeel en middelen van Export Vlaanderen, met inbegrip van de Vlaamse economische vertegenwoordigers, ter beschikking gesteld zouden worden van economische zendingen onder leiding van de kroonprins. Dergelijke zendingen

worden immers georganiseerd door de Belgische Dienst voor de Buitenlandse Handel (hierna BDBH), waarvan de kroonprins ere-voorzitter is. Waarbij er meteen ook aan herinnerd zij dat Vlaanderen in deze BDBH absoluut niet adequaat vertegenwoordigd is. Deze weigering om nog medewerking te verlenen heeft naast een hoog symbolisch gehalte ook praktische voordelen voor Vlaanderen. De praktijk wijst immers uit dat de voorbereiding en de begeleiding ter plaatse van dergelijke prinselijke missies de werkzaamheden van zowel een deel van het personeel van Export Vlaanderen, als van de betrokken Vlaamse economische vertegenwoordigers in het veld, gedurende een aantal maanden zowat volledig lam legt. Tijd gedurende dewelke men niet beschikbaar is voor het begeleiden van exporterende Vlaamse KMO's.

Het is overigens vrij duidelijk dat dergelijke prinselijke handelsmissies in wezen veelal public relations-oefeningen zijn die de troonopvolger moeten toelaten zich een zekere air van sérieux aan te meten, terwijl een aantal van de deelnemende bedrijven van de gelegenheid gebruik maken om aan de ondertekening van toch reeds vaststaande overeenkomsten wat extra-cachet te geven. Het staat hierbij echter buiten kijf dat voor de buitenlandse afnemers ten gronde enkel de kwaliteit van de producten en de dienstverlening telt, evenals de betrouwbaarheid van de leveranciers. De aanwezigheid van een lid van de Belgische koninklijke familie vormt voor hen zeker geen doorslaggevende factor.

En waar prinselijke zendingen heel vroeger misschien nog enig nut hadden, kan niet ontkend worden dat ze op vandaag in het geheel niet meer passen binnen de zakelijke aanpak die Export Vlaanderen – ook bij zijn handelsmissies – huldigt, noch binnen de strategie die erop gericht is om specifiek Vlaanderen als een betrouwbare handelspartner in beeld te brengen. In deze beide opzichten is het voor de heer Luk Van Nieuwenhuysen dan ook duidelijk dat de inspanningen die moeten geleverd worden ten behoeve van prinselijke handelsmissies niet in verhouding staan tot de resultaten. In het licht van de tweede betrachting zijn die missies vaak zelfs ronduit contraproductief.

De in de resolutie vervatte vraag dat de Vlaamse regering zou beslissen om in de toekomst elke medewerking te weigeren aan dergelijke initiatieven, heeft derhalve niet alleen een onmiskenbare symbolische dimensie, maar is ook gesteund op een aantal onweerlegbare praktische overwegingen.

II. ALGEMENE BESPREKING

II.1 Afkeuring van de houding van het hof n.a.v. het 11 november-incident

Voorafgaandelijk aan het debat ten gronde wenst de heer Herman Suykerbuyk te affirmeren dat hij de houding van het hof ten aanzien van de Vlaamse regering, en dan meer bepaald ten aanzien van de minister-president, zoals deze is naar voor gekomen bij de herdenking van tachtig jaar einde van de Eerste Wereldoorlog, maar ook bij bepaalde andere gelegenheden, in het geheel niet op prijs kan stellen.

De heer Paul Van Grembergen treedt hem hierin ten volle bij. Zijns inziens legt het koningshuis en zijn entourage zelfs een bijna psychopatisch gedrag aan de dag ten aanzien van de Vlaamse instellingen, én ten aanzien van de Vlaamse ontvoogding op zich.

II.2 Implicaties voor het bestaande samenwerkingsakkoord

De heer Herman Suykerbuyk attendeert de leden van de commissie op het feit dat het goedkeuren van deze resolutie in wezen ook moet leiden tot de opzegging van het samenwerkingsakkoord¹ waarin deze materie geregeld is. Gezien dat samenwerkingsakkoord, benevens de specifieke aangelegenheid van de medewerking die moet verleend worden aan de organisatie van prinselijke handelsmissies, nog een veelheid aan andere elementen omvat, komt het hem wat disproportioneel over om louter op basis van één element een volledig akkoord op de helling te zetten. Temeer daar men later hoe dan ook toch tot een nieuw akkoord zou moeten komen over de onderlinge samenwerking tussen de gewestelijke exportdiensten.

¹ Samenw. Akk. 17 juni 1994 tussen de federale Staat, het Vlaamse Gewest, het Waalse Gewest en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest betreffende de gewestelijke economische en handelsattachés en de modaliteiten op het vlak van de handelspromotie, *B.S.* 26 oktober 1994, 26.889.

II.3 Vraagtekens bij de reële kost en werklast verbonden aan prinselijke handelsmissies

De heer Herman Suykerbuyk wenst ook enige vraagtekens te plaatsen bij de in de resolutie aangehaalde overlast die de prinselijke handelsmissies zouden opleveren voor de diensten van Export Vlaanderen en de betrokken Vlaamse economische vertegenwoordigers. Vanuit het bedrijfsleven heeft hij tot op heden immers nog geen signalen opgevangen die erop zouden wijzen dat de prinselijke handelsmissies in kwestie geleid hebben tot een significatieve vertraging in de werking van Export Vlaanderen. De aan een dergelijke zending verbonden kosten en lasten zijn derhalve waarschijnlijk niet zo excessief dat het Vlaamse bedrijfsleven er nadeel van ondervindt. Dit temeer daar er op een totaal van meer dan 40 zendingen per jaar, slechts een viertal onder prinselijke begeleiding verlopen.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen repliceert hierop dat uit het antwoord op een schriftelijke vraag over dit onderwerp² moet blijken dat de Vlaamse economische vertegenwoordigers, die ter plaatse het gros van het werk moeten verrichten, daar gemiddeld twee maanden voltijds mee bezig zijn. Gedurende die tijd moeten de dossiers van Vlaamse KMO's die om inlichtingen of prospectie vragen noodgedwongen blijven liggen. Het Vlaamse bedrijfsleven ondervindt dus wel degelijk hinder van die prinselijke zendingen.

II.4 Pragmatische benadering : voordelen verbonden aan prinselijke handelsmissies

De heer Herman Suykerbuyk laat daarnaast ook nog opmerken dat handelsmissies onder leiding van de prins niet enkel lasten meebrengen. In ruime kringen gaat men er nog steeds van uit dat dergelijke handelsmissies ook deuren kunnen openen die anders gesloten zouden blijven. De Vlaamse ondernemers kunnen er derhalve ook hun voordeel mee doen.

De heer Stefaan Platteau wenst zich hierbij aan te sluiten. Ook hij verklaart de mening te zijn toegedaan dat deze zeer specifieke kwestie uiterst pragmatisch benaderd moet worden. Hierbij moet men meer bepaald in gedachten houden dat Vlaanderen hoe dan ook nog altijd een onderdeel is van het

² *Vr. en Antw.* VI. Parl. 1997-98, 20 november 1998, 450 (Vr. nr. 240 VAN NIEUWENHUYSEN)

koninkrijk België, en dat het hebben van een koningshuis occasioneel ook al eens een zeker economisch voordeel kan opleveren. De prinselijke begeleiding van handelsmissies is daarvan een voorbeeld. De economische zendingen in kwestie krijgen door de aanwezigheid van de prins immers wat extra cachet, waardoor bijkomende economische opportuniteiten ontstaan. Het ware dan ook zonde geen effectief gebruik te maken van deze mogelijkheid. In dit licht gezien meent de heer Stefaan Platteau dan ook dat, ondanks de aanwezigheid van een aantal zinnige elementen in de toelichting bij het voorstel van resolutie, de finale conclusie en betrachting van de resolutie, hetzij een onvoldoende causaal verband vertoont met de toelichting, hetzij veel te verregaand is. De VLD zal dit voorstel van resolutie dan ook niet steunen.

De heer Jef Sleetckx verklaart de heer Stefaan Platteau hierin volledig te kunnen volgen. Ook hij meent dat er pragmatisch tewerk moet worden gegaan. Al wat nuttig kan zijn voor Vlaanderen, en België, moet ook effectief gebruikt worden. Als zendingen onder leiding van de prins – omwille van hun symboolwaarde, die in het buitenland blijkbaar toch op prijs gesteld wordt – economisch voordeel kunnen opleveren voor België en zijn deelstaten, dan ware het onzinnig om er niet aan deel te nemen. En dat zulks effectief ook economisch nut heeft moge voldoende blijken uit het feit dat nogal wat ondernemers maar wat graag deelnemen aan dergelijke missies, en uit het feit dat nogal wat contracten worden afgesloten tijdens die prinselijke missies. De SP zal dit voorstel van resolutie dan ook niet goedkeuren.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen brengt hiertegen in dat het economisch nut van missies onder leiding van de prins minstens twijfelachtig is. Men moet zich terzake geen illusies maken. Bedrijven sluiten geen contracten omwille van de aanwezigheid van een Belgische prins, maar enkel en alleen omwille van de kwaliteit van het product of de dienst, en omwille van de betrouwbaarheid van de handelspartner. Dat bedrijven inderdaad nog bereid zijn om deel te nemen aan prinselijke handelsmissies zou dan ook wel eens het gevolg kunnen zijn van anderssoortige verplichtingen.

De heer Paul Van Grembergen van zijn kant, wijst erop dat een al te ver doorgedreven pragmatisme op het terrein kan leiden tot de bestending van een voor Vlaanderen globaal ongunstige toestand. Ondanks het feit dat de vorige staatshervorming het heel anders heeft bepaald, worden er – alleen al in psychologisch opzicht – eigenlijk twee soorten missies het veld ingestuurd. Enerzijds zijn er de

prinselijk-federale missies, die door het grotere decorum waarmee ze gepaard gaan, bij het publiek zowel als bij het bedrijfsleven de indruk wekken dat dit hét instrument bij uitstek is om aan handelsbevordering te doen. En anderzijds zijn er de van de gewesten uitgaande missies, die onterecht in de schaduw van de prinselijke missies blijven. Het moge hierbij duidelijk zijn dat zowel naar de wet als naar de daaruit voortvloeiende bevoegdheden en verantwoordelijkheden, de situatie precies omgekeerd zou moeten zijn. Aan de ene kant kan het staatshoofd immers niet autonoom handelen, terwijl het aan de andere kant als staatshoofd van de federatie ook het staatshoofd van de deelstaten moet zijn. Hieruit vloeit voort dat het staatshoofd zich dus mee moet inzetten in functie van de deelstaten. Iets waaraan het koningshuis en zijn entourage zich tot op heden doelbewust hebben pogen te onttrekken.

De heer Herman Suykerbuyk verklaart zich bij de door de heer Paul Van Grembergen ontwikkelde redenering te kunnen aansluiten. Het hof miskent inderdaad manifest de geest van de staatshervorming die voorzag in een volledige overheveling van de materie naar de deelstaten. Tegelijk wijst hij erop dat we hiermee in een breder debat terechtkomen dat het enge voorwerp van de resolutie ver overstijgt.

De heer Stefaan Platteau maakt dezelfde analyse. Hoewel de overwegingen van de heer Paul Van Grembergen gegrond kunnen zijn, maken ze niet het voorwerp uit van de nu voorliggende resolutie. Andere schikkingen zijn zeker het overwegen waard, maar deze resolutie blijft hoe dan ook totaal inopportuun. Doordat ze gespeend is van elke pragmatiek, kan Vlaanderen er in geen enkel opzicht zijn voordeel mee doen.

II.5 Wenselijk geachte institutionele ommekeer

Voortbouwend op zijn eerdere bedenking verklaart de heer Paul Van Grembergen de mening te zijn toegedaan dat de institutionele en staatkundige logica vereist dat de voorliggende kwestie op een geheel andere manier zou worden geregeld dan in het voorstel van resolutie wordt gesuggereerd. Reeds bij de staatshervorming van 1993 immers, werd de buitenlandse handel een bevoegdheid van de gewesten, en dus ook van Vlaanderen. Principieel zowel als constitutioneel was, en is voorzien dat de Belgische federale overheid terzake nog slechts een beperkte bevoegdheid zou hebben. Meer bepaald zou een beperkt federaal amb-

telijk apparaat belast zijn met het bijhouden van relevant statistisch materiaal, zowel als met het bijhouden van een centraal gegevensbestand. Die federale administratie zou dan het door haar verzamelde materiaal ter beschikking moeten stellen van de gewestelijke exportpromotie-agentschappen. Al met al zou de federale overheid inzake de buitenlandse handel dus maar een zeer beperkte operationele sfeer meer mogen hebben.

De realiteit leert echter dat dit schema zich voornog niet heeft kunnen doorzetten. Dientengevolge heeft de Commissie Staatshervorming van dit Vlaams Parlement dan ook uitdrukkelijk herbevestigd dat de gehele buitenlandse handel door Vlaanderen zelf georganiseerd en gedirigeerd moet worden. Binnen deze logica is het voor de heer Paul Van Grembergen duidelijk dat als er dan al een representatief staatshoofd is, dit – in zoverre nuttig – moet kunnen ingeschakeld, en zelfs opgevoerd worden om mee gestalte te geven aan het gewestelijke schema.

Momenteel gebeurt echter precies het omgekeerde. Het is niet de BDBH die de prins vraagt, maar wel integendeel het hof dat de BDBH vordert. De BDBH wordt door het hof dus als het ware "opgekrikt" ten nutte van het hof zelf, en ten nutte van de Belgische allure in het buitenland. Het is het hof dat wil dat deze Belgische dienst nog een zekere allure en macht heeft, teneinde in het buitenland het Belgisch bestel – zoals het hof zich dat voorstelt – aan bod te laten komen.

In het licht van deze overwegingen verklaart de heer Paul Van Grembergen er niet van overtuigd te zijn dat de in het voorstel van resolutie vervat liggende boycot van het koninklijk huis – hoe begrijpelijk ook als symbolische geste – de meest opportune benadering van deze kwestie is. Zijns inziens is het daarentegen aangewezen om vanuit het Vlaams Parlement een initiatief te nemen waarbij ostentatief duidelijk wordt gemaakt dat de Belgische federatie inzake buitenlandse handel geen verantwoordelijkheid meer mag opnemen die niet de hare is, aangezien zulks tot een vertekening leidt van wat zich in de staatshervorming, in de structuren en op het terrein heeft voorgedaan. Tegelijk moet daarbij ook duidelijk gemaakt worden dat enkel nog de deelstaten – zo zij dat willen, en dat opportuun achten – het prinselijk instituut (zolang dit bestaat) om assistentie kunnen vragen bij hun handelsmissies.

II.6 Stellingname van de minister-president

Zonder te willen ingaan op alle particulariteiten van de gevoerde discussie, meent de minister-president dat het debat gebaat kan zijn met een aantal feitelijke gegevens die hij wenst in te brengen.

Vooreerst is het niet zonder belang te weten dat de Vlaamse economische vertegenwoordigers zich tijdens de bedoelde missies ten dienste stellen van de deelnemende Vlaamse bedrijven, en dus niet ten dienste staan van de BDBH, noch van de protocolaire activiteiten. Deze opstelling past perfect binnen de visie op de VOI Export Vlaanderen die als autonome instelling de dienstverlening aan de bedrijven als finaliteit heeft.

Tweedens dient opgemerkt dat overeenkomstig de bepalingen van het samenwerkingsakkoord tussen de federale Staat, het Vlaams Gewest, het Waals Gewest en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest betreffende de gewestelijke economische en handelsattachés en de modaliteiten op het vlak van de handelspromotie van 17 juni 1994, de regionale exportdiensten verplicht zijn hun medewerking aan deze missies te verlenen, maar dit enkel in de mate dat het personeelsbestand en de middelen dit toelaten³. In concreto betekent dit dus dat medewerking aan dergelijke handelsmissies verenigbaar moet zijn met de behoeften van de dienst.

Het valt verder ook niet te loochenen dat de medewerking aan de voorbereiding van dergelijke missies een impact heeft op de werklast van de Vlaamse economische vertegenwoordigers. Maar daartegenover staat dat – zoals nog gebleken bij een recente federale, niet-koninklijke, zending naar China – deze zendingen wel degelijk ook een middel kunnen zijn om een en ander wat beter op de kaart te zetten.

Daarenboven is het zo dat voor het opvangen van de onmiskenbare bijkomende werkdruk die een prinselijke zending met zich brengt, in de praktijk meer en meer een bijkomende kracht lokaal wordt aangeworven voor de duur van de voorbereidingsperiode. Dit overigens op kosten van de BDBH.

Om een en ander ook in het juiste perspectief te kunnen plaatsen, deelt de minister-president verder nog mee dat de prinselijke missies in aantal veeleer beperkt zijn, vooral wanneer men ze plaatst tegenover de missies die door Export Vlaanderen zelf worden georganiseerd. Zo worden

³ Art. 20.1 Samenwerkingsakkoord

voor 1999 vier prinselijke missies gepland. Daartegenover staan 43 à 44 missies die Export Vlaanderen voor datzelfde jaar gepland heeft. Inzake timing en bestemming wordt daarenboven door de BDBH ook overleg gepleegd met Export Vlaanderen.

Gezien een en ander is vastgelegd in het hoger genoemde samenwerkingsakkoord zou het aanvaarden van de voorliggende resolutie automatisch ook de opzegging van het bestaande samenwerkingsakkoord (onder de termen van artikel 24 van het akkoord in kwestie) met zich brengen, waarna tot hernegotiëring van de hele zaak zou moeten overgegaan worden.

Naast de feitelijke elementen dient in deze vanzelfsprekend ook rekening te worden gehouden met de institutionele gegevens. Het staat hierbij buiten kijf dat na de recentste staatshervorming de bevoegdheid qua buitenlandse handel – zowel naar de geest als de letter van de wet – exclusief toekomt aan de gewesten. Dit basisuitgangspunt werd en wordt echter ondergraven door het voortbestaan van de BDBH die zich min of meer als een "Fremdkörper" verhoudt tot het basisschema. BDBH die overigens nog steeds 190 à 200 personeelsleden in dienst heeft, en wiens budget, ondanks zijn sedert de staatshervorming onmiskenbaar sterk afgenomen bevoegdheden, merkwaardig stabiel is gebleven. Ten aanzien van de daardoor feitelijk op het terrein bestaande toestand, en los van het specifieke voorwerp van deze resolutie, dringt zich derhalve een belangrijke institutionele keuze op. In het belang van het bedrijfsleven moet duidelijkheid worden geschapen ten aanzien van de bevoegdheid inzake exportbevordering. Dit moet meer bepaald gebeuren via een doorgedreven afslanking van het federale niveau. In wezen zou daar enkel nog een in het federaal departement Buitenlandse Zaken ingebed directoraat-generaal voor de buitenlandse economische politiek mogen overblijven. Waarbij deze federale administratie enkel nog zou fungeren als gegevensbank, en ten dienste zou staan van de gewesten die de volle bevoegdheid hebben inzake buitenlandse handel. Het handhaven van een dergelijke als gegevensbank fungerende federale restinstantie lijkt opportuun teneinde te vermijden dat elk van de gewesten hetzelfde gegevensbestand zou gaan dupliceren. Op dit terrein is samenwerking duidelijk aangewezen. Dit nieuwe, uitgeklaarde, schema zal ongetwijfeld grote voordelen opleveren voor de bedrijven die veel beter zullen weten waar ze precies aan toe zijn.

In dezelfde zin wijst de minister-president erop dat het in de resolutie aangehaalde 11 november-incident geen uitstaans had met personen, maar integendeel ook opnieuw alles te maken heeft met de instellingen. Men moet de voorliggende kwestie dan ook navenant als een instellingenprobleem benaderen. In het licht van deze aanpak is de minister-president de mening toegedaan dat alles wat maar enigszins kan bijdragen tot de exportondersteuning, hetgeen zich in de Vlaamse finaliteitsvisie vertaalt als alles wat de bedrijven kan helpen bij hun exportinspanningen, ook daadwerkelijk moet worden gehanteerd. De logica dicteert derhalve dat in de toekomst, binnen een scherper gesteld en sluitend gemaakt systeem van buitenlandse handel (zoals hoger beschreven), het aangewezen is om de gewestelijke zendingen – in de mate dat zulks nuttig wordt geacht (wat nogal eens het geval blijkt te zijn) – evenzeer te laten leiden door een lid van de koninklijke familie. Men mag hierbij overigens niet uit het oog verliezen dat in geen van de gangbare hypothesen inzake de staatshervorming de monarchie in vraag wordt gesteld, terwijl ook in de toekomst – zelfs bij de meest verregaande autonomie – er vanzelfsprekend nog grondwettelijke opdrachten zullen weggelegd zijn voor het koningshuis inzake buitenlands beleid, buitenlandse aanwezigheden en buitenlandse opdrachten.

In dit licht gezien moge het duidelijk zijn dat het voorliggende voorstel van resolutie de zonet geschetste doelstellingen zeker niet naderbij brengt. Het is integendeel zelfs onnuttig en inopportuun. Het ware volgens de minister-president dan ook aangewezen om enig constructief denkwerk te verrichten rond deze kwestie, teneinde er een positieve duiding aan te geven. Vlaanderen moet hierdoor maximaal gebruik kunnen gaan maken van de instellingen die ook de zijne zijn.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen verklaart niet overtuigd te zijn door de redenering die de minister-president ontwikkeld heeft. Nog los van het in het voorstel van resolutie vervatte symbolisch aspect, is de kern van de zaak immers dat, mocht Export Vlaanderen de keuze hebben om al dan niet dergelijke zendingen te organiseren, men er behoorlijk zeker kan van zijn dat er maar heel weinig of zelfs geen meer zouden georganiseerd worden. Export Vlaanderen heeft immers terecht de basisoptie gelicht om enkel nog zeer pragmatisch en praktisch georiënteerde zendingen te organiseren. Prinselijke missies passen hoe dan ook niet binnen deze basisoptie. Daarnaast bestaat een van

de doelstellingen van de instelling er ook in om Vlaanderen in het buitenland aan de man te brengen als een betrouwbare handelspartner. Export Vlaanderen werkt met andere woorden ook mee aan de imago-opbouw van Vlaanderen in het buitenland. Het moge hierbij duidelijk zijn dat dit gegeven bij prinselijke zendingen helemaal niet uit de verf komt. Vlaanderen komt daar alsdusdanig immers helemaal niet aan bod. Enkel België treedt voor het voetlicht. Dit ondanks het feit dat Vlaanderen in wezen veel betere troeven in handen heeft dan België. De heer Luk Van Nieuwenhuysen blijft derhalve bij zijn overtuiging dat het inzetten van middelen van Export Vlaanderen voor dergelijke handelsmissies geen zin heeft, en zelfs contraproductief is. Op zijn allerm minst zou het federale niveau op de een of andere manier voor het gehele kostenplaatje moeten instaan.

II.7 Voorstel tot omwerking van de resolutietekst

De heer Paul Van Grembergen constateert dat binnen de commissie een vrij grote eensgezindheid bestaat over de manier waarop een en ander dient te worden ingeschat, terwijl ook de versterking van de rol van de gewesten inzake buitenlandse handel een door vrijwel iedereen gedragen doelstelling is. Daarnaast wordt ook het apparente dedain van het koningshuis voor de Vlaamse instellingen en de Vlaamse ontvoogding absoluut niet meer gesmaakt door de commissieleden. Hoewel hij dus begrip kan opbrengen voor de in het voorstel van resolutie vervatte intentie om een symbolische kaakslag toe te brengen aan de monarchie, meent de heer Paul Van Grembergen toch dat deze kleine weerwraak op zich weinig toegevoegde waarde heeft voor het handelen van Vlaanderen. Zijns inziens ware het zinvoller om via een resolutie het staatshoofd, en de kringen rond het staatshoofd, duidelijk te situeren in de Vlaamse visie op de buitenlandse handel. Het voorstel van resolutie zoals het nu voorligt laat zulks onvoldoende toe. Het ware derhalve een nuttige suggestie dat de indiener – indien deze daartoe bereid is – zou overgaan tot een herformulering van zijn voorstel in bovengenoemde zin.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen antwoordt hierop niet op deze suggestie te kunnen ingaan, en handhaaft derhalve zijn oorspronkelijk voorstel.

III. STEMMING

Ter stemming gelegd wordt het voorstel van resolutie betreffende de organisatie van economische zendingen onder leiding van leden van het koninklijk huis verworpen met 7 stemmen tegen 2, bij 1 onthouding.

De verslaggever,

Karim VAN OVERMEIRE

De voorzitter,

Jef SLEECKX